

LBRIS

We know
books

Emilan Marcu

Sfera de foc

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

CUPRINS

Calea spre *Sfera de foc* a lui Emilian Marcu, prefață de Paul Gorban 5

ARTA GRĂDINARULUI

Printre manuscrisele vechi.....	21
Călătorie printre nuferii îmbobociți.....	22
Perechea ciudată în Grădina Botanică.....	23
Lecție despre un nefiresc ritual.....	24
Arta: imens ritual.....	25
Printre mățăsurii frumos înflorate... ..	26
O imensitate de semne cerești.....	27
Pe lanurile de in după atâtea milenii.....	29
Aromele de la fântâna cu mandarina.....	30
Tuburile de bambus - arme de vânat cântece.....	32
În mirifica lume a culorilor.....	34
Note despre schimbarea fazelor lunii.....	36
Un fluture duce pe aripi Missa Solemnis.....	37
Ora de muzică.....	39
Printr-o perlă trupul tău înflorește.....	40
Un muzeu al preciziei, ochiului se arată.....	42
Șarpele Phyon, un steag alb.....	44
Mormânt cu papirus.....	45
Despre năzuința călătoriilor spre ținutul ceresc.....	47
Brusturii lângă hanul cel vechi.....	49
Moara de vânt în grădinile suspendate... ..	50

CARTEA CELOR OPTZECI ȘI OPT DE TAINE

Ca un bici peste ceru-nstelat.....	53
A doua taină a Grădinarului	54
Despre uimire	55
Printre frunze de lotus	56
Despre visul îngropat în marile cărți.....	57
Despre dezlegarea misterului	58
Despre scrierea poemului în zori	59
Despre Filocăințele nesupunerii	61
Despre arta mângâierii.....	62
Toamna-n septembrie dimineața devreme	63
Despre lumina neclară	64
Despre trudită zidire	65
De vânt, sfielnică umbra ta	66
Aerul ca o umbră de înger	67
Despre amiaza cuvintelor prin luminișul ciudat.....	68
Despre cum țipătul îngerului e atlasul deschis	69
Despre marea călătorie	70
Despre lumina în arta ceaiului.....	72
Despre perechea de îngeri.....	74
Despre călătoria pe fulger	75
Despre strigătul în pustiu.....	77

PLANS DE CLOPOT

Aburul pâinii.....	81
Unde-oi fi eu oare?.....	83
IX.....	84
X	85
XIII	86
Satul.....	87

Străbunii	88
Acolo dorm.....	89
În chip de poezie	90
Când pleacă un țăran	91
Mâna căuta zidăria... ..	92
Pat de cununie	93
E trupul tău... ..	94
Plâns	95
Se lasă între noi.....	96
Atâta cât încă.....	97
E floare de cireș.....	98
Mama se pregătea de culcare	99
Azi cresc pe noi brocarturi	100
Tu născătoarea morții.....	101
A treia strigare-n pustiu.....	102
Și nu ne duce pre noi în ispită”	103
Cuibarele încep să-nlumine	104
Chipul tău cu umbra	106
Întru desăvârșirea misticei misii.....	107
În cripta cea tainică	108
Din sipete a morților haină	109
Spre văile somnului întru purificare.....	110
De veghe.....	111
Unde voi ști să călătoresc... ..	112
A treia înfățișare a magului... ..	113
Tainicul semn trimis din adâncuri	115
În starea primară pentru inițiere.....	117
Lecție despre singurătate.....	118
Stele-or muri, dar, stele s-or naște... ..	120
Steaua norocului nostru postum	121
Topise-vor amurguri	122
Te uită frunza cade pe umbra ta sfioasă	123

Păcate din alt secol	124
Cărui cuvânt din toate supunere-i vei cere	125
Unde voi călători fără tine	126
Umbra ta mă luminează	127
Despre Lucrarea cerească	128
Mesagerul	130
În nopțile de dor	132
Ochiul maichii plânge dintr-un nor	133
Pe sub fluviul de-anotimpuri	134
Fericita plecare	135
Țăranii plecând	137
Întoarcerea acasă	139
Ușor precum fulgul	141
Când intră-n câmp	142
Țăranul cel tânăr în lumină stelară	143
Mistică îmbrăcare	144
Tainica așteptare	146
Mioritică	148
Zidire în vis	149
Bunicii mei	151
Melancolia somnului	152
Mai învață-mă tu	153
Un țăran se-mbracă-n grâu	154
Motiv de dezghețat apele	155
Cimitirul stelar al țăranului	156
Mărire Ție Doamne, Mărire Ție!	157
Coroanele împărătești	159
Călătorie în cer	161
În ciudatul mormânt	164
În alai pe dealuri	165
Satele cu morții lor	166

Bocet stingher.....	167
Așteptare.....	168
Satul tot cu-alaiul în colind.....	170
Clopot de pământ.....	171
Jertfă pentru ultima-ntâlnire.....	172
Rânduială.....	174
Spălarea feței.....	175
Urc pe meterezele somnului... ..	177
Eu cu pământ... ..	178
Satul din nori.....	179
Bocet pentru satul ancestral.....	181
Un țăran când pleacă.....	183
Jertfa-n potir.....	185
Pregătire.....	186

FOȘNETUL MĂTĂSII DIN MANUSCRISE

Foșnetul subtil de mătase.....	191
Pe misterioasa boltă înnoptată.....	192
În cărțile ceriului, în cărțile abisale.....	194
Poem sub tirania înserării.....	195
Deși-s aici, zăpada... ..	196
Când voi fi de iarbă... ..	197
Intrarea în jertfă.....	198
Rugă pentru lucrarea deplină.....	199
Primăvara între vișini în floare.....	201
Răpus mă las de-nchipuiri o mie:.....	202
Rămâi cu mine, nu pleca iubire.....	203
Aceste semne-n zodii fără nume.....	204
De cât te-aștept, vezi, tragică lumina.....	205
De dor gândind la tine zidesc o piramidă.....	206
Cu fiecare clipă îmi ești tot mai aproape.....	207
Să ne cuprindă-n sine: țărâm necercetat.....	207

Abia gândind la tine mă prinde-atâta vrajă	208
Înzăpezit de gânduri te simt mereu aproape,.....	209
Pe misterioasa boltă înnoptată,	210
În cărțile ceriului, în cărțile abisale	212
Numai gândind la tine mă-nlănțui în iubire.....	213
Cum să jertfesc, a teamă, tăceri imperiale.....	214
Ce-i părul tău sub iarbă	215
Iubita mea din calendare veacul.....	216
De câte ori amurgul pe tâmpla ta se lasă	217
În mormântul ciudat	218
Dă-n floare mălinul. În grădinile ceriului.....	219
Deci, cum să-ți vorbesc dacă ruga mea	220
Mereu rămasă-n pândă iubirea-mi dă târcoale	221
În bestiarum ca în scoica marină	222
Prin o mie de semne-mi vorbești.....	223
Triști norii de cenușă tăcerea ne-o măsoară,	224
De-aș fi putut într-un regat de ceară.....	225
Unde voi călători fără tine, da, unde	226
Ce tremurare-i toamna, oglinzile-s sfioase,	227
Ninsori din alte veacuri, pe umeri mi se-așează	228
Prin secolii de uitare cenușa clipei iată.....	229
Abia cu pleopa gândului, cu teamă	230
Planete de păclă dorm la mine-n pleoape.	231
Fără de moarte lumina ceaiului	232
Ce taină port în gânduri că-nțepenita mare	233
Va fi târziu, iubito, când gândurile tale.....	234
De câte ori pădurea pe umbra mea se lasă.....	235
Iubirea noastră-mi pare-i un foc dormind de arme..	236
Sunt tulburat de tine ca râul de o undă.....	237
Nimfaticе umbre se zbat în canaturi.....	238
Noian de frunze moarte pe umeri mi se-așează	239
Erori de mult uitate dau iama printre gânduri	240

Amurgurile toamnei ning în perdele fluturi,.....	241
Armate mari de fluturi s-or îneca-n vitralii.....	242
Ai grijă, iată, varul de pe pereți coboară,	243
Un păpuriș de vorbe sub fruntea ta se-adună.....	244
Aurării de toamnă se cuibăresc sub pleoape	245
Prin cimitirul cuvintelor	246
Te lasă cade frunza, zăpezile-s aproape.....	247
Înveșmântat în taina tăcerii dintre gânduri.....	248
Când nourii în scoică se-nchid și vor să-nvețe	248
M-am vindecat de tine ca de o cruntă boală	249
Catușe de tristețe pe mâini și pe picioare	250
Mereu în pândă fiară disperată.....	251
Sunt inventat de tine lumină gânditoare	252
O metagalactică lume-n imperiu,	253
Cărări demult uitate sunt pașilor oglindă	255
Pe umbra noastră varul albește de tristețe,	256
Uitate movilițe de rouă pe ierburi, în desfrâu	256
Sub ziduri de cenușă pierduta mea iubire	257
A câta oară, iată, mă rup de gândurile toate	258
Supunere-ți voi cere? Credință niciodată?	259
Odăjdii de lumină ne-mbracă în tăcere.....	260
Tăcerea nopții ca într-un clopot mut	261
Te-ai risipit ca ploaia din gândurile-mi toate.....	262
Mai tristă ca rugina în vechile armure	263
Armură de tăcere pe gânduri îmi voi pune	264
Precum samânța-n țărână supusă-i spre rodire	265
Îmi ancorez tăcerea în smârcuri nisipoase.....	266
Ce-aprins mister mai porți la tine-n pleoape	267
De fum incert, de patimă și ură.....	268
Cu sunet surd de obosit ecou	269
Ca într-un dans de-ndurerate mituri	270
Te-ai risipit în gând și-n nemplinire	271

Din când în când prin grațiile serii.....	272
S-or prăvăli imperii de-atâta așteptare.....	273
De-atâta timp ești cheia mea de boltă.....	274
Zboru-n cocoară, iată, s-a-implinit	275
Tăceri incandescente vor înfrunzi-n ecouri.....	276
Tot mai aștept răspuns la tainica-ntrebare	277
Năvoadele cu pești bătând în etre.....	278
S-au scufundat în cețuri neîmplinite Flandre	279
Atât de-aproape, totuși ce distanțe	280
Stăm ca două tabere față în față	281
Mi-e somnul invadat de gânduri,câte-s toate	282
E visu-n noi mocnind în calde vetre	283
M-am primenit de tine cum vinul cel de soi	284
Cărări cu frunze moarte ne cercetează pasul.....	285
Te văd prin vise pururea fecioară	286
De-a pururi nepăsătoare-i a ta umbră	287
Mai rece decât unda zăcândă în cristale	288
Cometă în cădere prin abisale spații.....	289
Mi-astâmpără durerea tăcerea frunzei pale	290
S-or scufunda imperii de greul unei frunze	291
Ce tragică lumină se surpă-n calendare,.....	292
De ce mă-nchin uitării ca unor vechi eresuri	293
Cu timpul lumina mai umedă fi-va	294

VINE O VREME

Vine o vreme.....	297
Costumul.....	298
Eu de-ți vorbesc.....	300
Un mesteacăn plângând.....	301
Oare în ce veac?	303
Dineu cu îngeri	305
Umbră de sfioasă săgeată.....	306

În vremea aceea.....	307
Printre lumi fără nume	308
În fiecare dimineață	309
Privirea ta	310
Poem despre desăvârșire.....	311
Gheara leului.....	312
Atâta cât zăpezile	313
... și liniște-ntre gânduri.....	314
O pajeră îmi cercetează umbra.....	315
Mai ține-mă, Doamne,	316
O, cât apus se simte	317
Otrava-n cupe împlinită	318
Azi, mâine.....	319
Chiar dacă sunt supus.....	320
E vârsta mai aspră.....	321
Lumina-n ciuturi	322
Despre toate-mi vorbești	324
O pajeră	325
Se-ntorc acasă.....	326
În fine, zăpada... ..	328
Ca pe o mantie de ceață	330
Tu ești demult	331
Acuma când zăpada.....	332
De-un timp îmi pare	333
Tăcerea ta demult s-a împlinit.....	334
Sunt mai bătrân ca timpul.....	335
Răscolit de gânduri	336
Mult mai curat ca iarba	337
Mirarea toată-n templu.....	338
Acuma cât zăpezile.....	339
S-a risipit iubirea	340
S-or risipi imperii	341

În candelă lumina.....	342
De cât te-aștept.....	343
Lumina se lasă	344
S-au risipit tăcerile.....	345
În fiecare clipă murim	346
Subțire-i lumina.....	347
Era un timp când	348
Eu cărui semn.....	349
A început lumina	350
O liceană blondă.....	351
Atât cât pot cuprinde.....	352
Se surpă așteptarea	353
Supunere, știi bine.....	354
Te-am regăsit.....	355
Mai tristă ca lumina	356
Ce-i lebăda-n vârtoare	357
Mi-e umbra-nzăpezită.....	358
Sunt trist?	359
Pe mișcătoare valuri	360
Cu cât mai ning tăcerile	361
Primejdios, în nopțile de gerurile	362
Pe mătăsoase blănuri.....	363
Atâta cât se pare	364
M-aș mai putea întoarce	365
În pleoapa unui flutur.....	366
Un timp printre popasuri.....	367
Plecând, vedem că deodată	368
Visăm atât de singuri	369
Uitate răni	370
Mirări din lumi uitate.....	371
O, cât apus	372
Atâta cât zăpezile	373

Atât de-aproape.....	374
Tăcerile, ca munții grei.....	376
O noapte fragedă.....	377
În chiar ziua aceasta.....	378
Spre apeduct.....	379
Înainte de toate	380
În despicătura ochiului	381
Tăcândă, mirarea ta	382
În acea dimineață	383

Calea spre *Sfera de foc* a lui Emilian Marcu

Am avut de multe ori ocazia să-l ascult pe poetul Emilian Marcu recitându-și din poeme și, trebuie să recunosc, îmi este mai dificil să-i citesc textele în singurătate. De aceea l-am invitat în mintea mea (în intimitatea mea) și l-am rugat să-mi citească așa cum numai el se pricepe. Dar nu l-am lăsat să-mi divulge și partea ascunsă a cuvintelor, căci ar da în vileag *arta grădinarului* de cuvinte bine șlefuite. Dedublându-l de lectură îmi dau seama că Emilian Marcu nu poate fi inserat oriunde în literatura română, chiar dacă unii l-ar așeza printre optzeciști. Punctul meu de vedere e că poetul nu îmbrățișează sub niciun chip masca și carnavalescul *gratuit* al optzecismului. Argumentez cele spuse prin faptul că des întâlnești în lirica lui Emilian Marcu elemente ce trimit către universul muzical, către cel cosmic, către cel vegetal. Trebuie, pe de altă parte, să recunoaștem,

identificăm un anumit tip de *canon* în lirica poetului, dar nu unul antrenat sub zodia hazardului, a suprarealismului poetic, ci mai curând într-o manieră barocă. Pe bună dreptate unii critici au identificat în Emilian Marcu un poet neo-romantic. Temele pe care le abordează, tehnica de lucru, cuvintele și jocul împreunării acestora nu fac decât să-i ofere un loc aparte, original, în literatura contemporană.

Cartea de față, *Sfera de foc*, carte care construiește în cele din urmă adevărata paletă a obsesiilor poetului ieșean – premiat de Academie și recunoscut și internațional de breaslă –, cu trimiteri clare spre zodia elementelor de bază ale universului reprezintă o antologie licircă, una care pune în vedere în mod deosebit preocuparea poetului pentru tema luminii, prezentă în multiplele ei forme; a luminii care, înconjurând natura în ansamblui ei – umană, vegetală, cosmică, astrală – se arată sub forma sferei. Metafora sferei, întâlnită în lirica lui Emilian Marcu arată dimensiunea către perfecțiune spre care tinde poetul, iar dacă urmărim multe din poemele din acest volum vom vedea că această perfecțiune este identificată, nu doar în alegerea tematică, ci și în tipul de discurs, de alegere a expresiei poetice, de o rostire curată, muzicală, așa cum numai la adevărații meșteri și făuritori ai sunetului găsești. În fond, poetul știe că rezonanța muzicală, curată, cea generatoare de o geometrie anume a sunetului, participă în cele din urmă la construcția unei aure de lumină, așa cum în reprezentările iconografice personajele angelice luminează, prin muzica și veștimente, spațiul divin.

Antologia de față se deschide cu un ciclu de poeme din volumul „Arta Grădinarului”, carte publicată de poet în 2010 la editura Junimea. Citind acest grupaj, din deschiderea volumului de față, mi-am amintit de un aforism a lui Novalis în care tânărul înțelept spune că cel care scrie cu adevărat poezie, scrie despre natură. Iar cel care scrie despre natură nu poate fi egoist. El înțelege că natura e împărăția poeziei. Pare-mi-se, Emilian Marcu scormonind în amfiteatrul liricii sale după personajul care ar putea lega deopotrivă pe Poet de Natură l-a descoperit pe Grădinar. Aici e un pariu pe care poetul și-l asumă în fața literaturii contemporane. Acela că, personajul descoperit poate fi pus în lucrul poeziei pe parcursul unui volum. Adică, Emilian Marcu ne apare, cred, pentru prima dată cu un volum unitar. Poetul consideră că Grădinarul are un ins special, în care sunt legate toate elementele care pot construi un întreg. Acest întreg este fundamental încărcat de dumnezeire, de sacru. Da, putem apăsa ideea că Emilian Marcu se dovedește a fi un poet care își desfășoară știința în baza argumentului geometriei sacrului, adică al geometriei luminii, al *sferei de foc*. Spunând acestea sunt obligat să aduc în vedere un poem în care autorul evidențiază relația pe care Grădinarul o are cu sunetul divin, clopotul, și nu orice clopot, ci acela care înalță sufletul, acela care te face să vezi lumina albastră, adică acele *clopote cântătoare*: „Clopote cântătoare, din piatră la ora de muzică / În străfunduri, într-o combustie intensă: orchestra.// Figurine de lemn, foste buduroaie de miere . / Case de taină ale albinelor la întretăierea

tăcerii . / Ciudate instrumente țin, ca pe niște ofrande
în mâinile lor:/ Gong, shang, jue, zhi și yo / Și iarăși și
iarăși sunetele până la noi / Do, re, mi, sol, la; do, re,
mi, sol, la./(...)/ Grădinarul deposedează gongul de
sunet / Cu o pilă subțire și zeamă de ambră./ Fiertură
din plante cultivate de el;/ un ceai pentru viitoarele
milenii.// Sunete calde în alambicul de piatră,/ ceai din
codițele flori de tei / În fierbere lovind marginile
gongului / Se transformă în mesaje spre lume", (*Ora
de muzică*).

Grădinarul/Poetul este acela care lucrând cu
arome/cuvinte poate deschide sufletul către viața
veșnică. El este acela așezat între cer și pământ. Acela
care îmbină planurile întocmai pentru a face văzută
adâncimea lumii. Arta Grădinarului/Poetului nu
cunoaște, așa cum însuși Marcu o spune, *nici margini,
nici timp*, ci doar adâncire, cunoaștere, profunzime:
„Uleiuri aromate lângă fântână,/ Ireale parfumuri din
săculețul mirositor/ Pentru viața cea veșnică sunt
gata.// Grădinarul cuprins de mâhnire îngemănează /
În alambicul stelar această fiertură miraculoasă./ Arta
lui nu cunoaște nici margini nici timp:/ O adevărată
podoabă pentru plantele aromate", (*Arome de la
fântâna cu mandarina*).

Poezia lui Emilian Marcu întruchipează
aromele, dimensiunile gospodăriei universului.
Potrivit lui Emilian Marcu, Grădinarul/Poetul
zămislește cheia frumosului, punând în relație
semințe și necunoscute mirodenii. Dar, pe altă parte,
această zămislire nu se realizează ușor, ci doar în
urma unor sincere și profunde căutări, crize ale
sufletului. În viziunea poetului ieșean arta

Grădinarului poate fi identificată în arta naturii. Altfel spus, înflorirea universului este strâns legată de activitatea elementelor care construiesc totul vegetal. Relevante considerăm din acest punct de vedere versurile din poemul antologic *Pe lanurile de in după atâtea milenii*: „Grădinarul artei lui se dedică / Cum albinele muncii terestre se lasă în scufundare./ (...) / Stele înflorite, ca zarzărul în aprilie / Desăvârșirii se lasă desăvârșite”, iar în alt poem, *Printre manuscrise vechi* poetul spune: „Printre manuscrisele vechi, icoane ale gândului / Grădinarul cultivă semințe de necunoscute mirodenii./ Le usucă-n pridvor cu respirarea palmelor lui,/ Le îngemănează-n mirare să le vânture timpul:/ E singurul punct de sprijin în univers arta lui!”

Emilian Marcu este unul dintre aceia care nu fac salturi de cascadorie în poezie, deoarece pentru el poezia se înfățișează ca o sferă de lumină care apare printre semințele viselor, idealurilor și memoriei. Deși grădina poetului e cromatic miraculos încărcată, albul de zăpadă este nuanța care se decantează printre marile semne ale lumii. Grădinarul/Poetul își găsește în grădina/călimara *frumos* încrustată *din fildeș și ceară* identitatea angelică. Forfota grădinii, neliniștile poetului sunt de fapt stările armonice ale universului angelic, care, în cele din urmă, dau în vileag proiectul/manuscrisul de sare al liniștii, al candorii, al înaltei iubiri, apropiere de adevăr. E un joc al simbolurilor disparate în care regulile sunt deopotrivă impuse de natură iar, pe de altă parte, de sufletul Grădinarului. Pentru a intra în insula poetului trebuie să știi de la început că fiecare urmă,

BRIS | We know books

fiecare semn vegetal aflat pe acest tărâm te obligă să te deschizi și să te înclini în același timp către aromele transcendentului, adevărate, ușoare precum visul. În acest sens poemul *Adevărul, ușor precum visul* dă în vileag discursul și caligrafia fină, limpede și ancestrală a celui aflat în căutare de „performanță” spirituală: „O, iată, în insula noastră, într-o mistică stare / Îngerul umblă, pe aripi, cu manuscrise de sare:/ Pe rând, la nouri le ridică și chiar mai departe / Măsurând visul cu gravitație.// Șarpele Phylon din desișuri se arată / Când luminează când otrăvită săgeată.// Cu privirile îl ridică, dintre lauri, până la cer;/ Cu îngerul se îngemănează și pier.// Adevărul, ușor, ca visul în decantare / Abia de percepe această ciudată îngemănare.// Și piatra, și piatra, filosofală închipuire / În sine zidește manuscrisele spre nemurire.// O, cum Grădinarul iată, în mistică lume / Îngerul umblă cu un manuscris fără de nume.// Ochii mei să citească nu pot, în aceste deluvii:/ Șarpele Phylon cată-n înalțuri heruvii.// Din desișurile acestor cuvinte ni se arată / când luminează, când otrăvită săgeată // Adevărul, ușor, precum visul în decantare / poartă-n înalțuri umbra Grădinarului numai sare”.

Poetul este adeptul vizionarismului de tip arhaic, dar în același timp conectat, prin întâmplare, la intertextualismul cotidianului, de unde putem vorbi despre un flux de simboluri, care devin treptat *umbre* peste luminile și *apele cerului*. Dincolo de metafora sferei de foc, o alta metaforă care atrage atenția este *busuiocul înflorit* al celui care își trăiește singurătatea nu ca pe un amurg, ci ca pe o rană care-și luminează în adâncurile eului culoarea lucitoare. Ca și

Grădinarul, Poetul este meticulos în căutarea logosului potrivit, în așezarea în țărână/în vers a semințelor care clipocesc și ard precum fețele cerului. E o avalanșă de iconuri, de arome, de culori, de umbre, de păsări, de flori, grădina lui Emilian Marcu. Dar din acest amalgam de vise și de proiecții ale îndemânării grădinărești izbucnesc respirațiile și broderiile sacre ale universului. Se simte puternicul crez al celui refugiat în propriile-i sentimente, a celui care-și face din viața sa o epistolă către cei care-și completează și sufocă viața de fiecare zi cu sentimente caniculare. Emilian Marcu, ca și Grădinarul (Herber), este acela care se resemnează și, din postura de text, își arară supunerea viitoare: „Herber, Grădinarul cel trist / Adusese-n bibliotecă, peste reci mucegaiuri,/ Peste ochii de aur ai târâtoarei pe verticală / (paingul lipsit de linia orizontală)/ Tomurile acelea bibliofile despre facerea Lumii,/ Despre începutul melancoliei și despre / TRISTEȚE./.../Herber, Grădinarul cel trist,/ Cu însemnele morții trecute pe o piele de bivol,/ Printre mucegaiuri,/ Așează cu răbdare, la picioarele magului,/ Semnul supunerii lui viitoare”, (Herber). Prin urmare, *Arta grădinarului* este arta strigătului existențial, arta înfățișărilor visului baroc, arta înaltei poezii, a tablelor sacre, pe care este inscripționat gros cu literă de grădină „Ce nebunească trecere și ce stranie...!”

În următoarea secțiune a cărții, *Cartea celor optzeci și opt de taine*, poetul invocă din *hulboanele cerului* cohorte de îngeri și taina somnului. În acest sens ne vom vedea nevoiți să *călătorim* în ținuturile

îndepărtate ale lumii astrale mirându-ne, ca în nopțile de Bunăvestire, de *magma stelară* în care me afundăm. Izbitor de frumoasă această metaforă a întâlnirii cu veșnicia. În fond, poetul realizează că ființa umană nu este decât o fotografie a spațiului cosmic, fotografie ce se valorifică prin natura ei astrală. Altfel spus, nu suntem decât niște unde de întuneric, unde care – cunoscând „uriașa ploaie de aripi de îngeri” – devin lumină. Țipătul cosmic, țipătul ființei, țipătul adamic, țipătul șarpelui Phylon... acestea sunt de fapt acele *cercevele de foc* de care se leagă memoria. Relevant este în acest sens poemul *Despre cum țipătul îngerului e atlasul deschis* din care extragem: „Din cenușile somnului, din zgură de vis/ O flacără neagră cuprinde-ncăperea./ Pereții, ca niște umbre de fecioară,/ Ne primesc în memoria lor.// Lumi ireale peste lumi ireale/ Într-o ireversibilă cercetare stelară./ Îngerul prinde în cercevele de foc/ Rame aprinse de greutatea culorii.// Din cenușile somnului, din cenușă de gând/ Adevărul se surpă a disperare./ Țipătul îngerului în culori/ E atlasul deschis spre lumea stelară./ Țipătul îngerului e atlasul deschis./ Țipătul îngerului, țipătul îngerului...”

A treia secțiune a antologiei, *Plâns de clopot*, conturează un tablou aparent casnic, tradițional, cu trimiteri la origini, la întoarcerea către pământ, către natură, țaran, cel care de fapt stăpânește universul candorii, al casei și al gliei, al maternității și al perenității, cel care menține aprinsă flacăra, focul cu sacrul. Această secțiune a poetului Emilian Marcu, poet care își caută inspirația creatoare în vecinătatea trăirilor existențiale, readuce după multă vreme în

